

Kancelář doktora Černého se nacházela ve staré vilové zástavbě, které odpovídal taky interiér evokující zašlou slávu filmů pro pamětníky.

„Tak jestli bude pan notář stejný metuzalém jako tohle všechno kolem,“ mávla jsem rukou k masivnímu dřevěnému nábytku a kožené sedačce s mohutnými křesly, „máme se na co těšit.“

Bára mě zpražila pohledem.

„Dobrý den, dámy,“ ozval se za námi příjemně podbarvený mužský hlas. Leknutím jsem nadskočila.

„Snad jsem vás nevyděsil,“ pokračoval chlápek, který se mi zjevil v zorném poli. Místo omšelého notáře před námi stálo něco mezi Bradem Pittem, Chrisem Hemsworthem a Gerardem Butlerem. Proporcionálně vyvážená směs chlapa s nadhledem lehce šedivějících vlasů a mírně prokvetlého strniště, které dělají ze stárnoucích mužů dokonale vyzrálé ročníky. Podle vějířků vrásek kolem očí bych ho odhadla tak kolem padesátky. Neměli by notáři nosit oblek, co páchne naftalínem? Tenhle měl dokonale padnoucí džíny, modrý sportovní pulovr, modro-bíle pruhovanou košili a vypulírované polobotky. Jo a voněl, jak jsem si stačila všimnout. Když jsme si potřásli rukou, přešel ke starožitnému psacímu stolu vykládanému intarziemi. Posadil se a z hromádky jakýchsi spisů vytáhl desky s označením Weberová.

„Můj klient mě pověřil, abych vám předal dar.“

„Moment,“ přerušila ho Bára. „Moje klientka by ráda věděla, o koho se jedná.“

Doktor Černý zvedl oči od spisu a dlouze se na Báru zadíval. Mlčte, znělo z jeho pohledu tak čitelně, že doopravdy zmlkla. Uškíbl se a pokračoval: „Milá kolegyně, jak jistě víte, darující občas nechce vejít ve známost, což je právě tento

případ. Takže jsem povinován tajemstvím. Vaše klientka samozřejmě nemusí dar přijmout. Pokud ano, jsem zplnomocněn k vyřízení veškerých právních náležitostí.“

Pak se obrátil ke mně. „Jestli dovolíte, přešel bych k vlastnímu projednání.“ Znovu zalistoval v papírech a spustil: „Jako první je na seznamu uvedený dům pod označením Lesov patřící do obce Lesovice, která se nachází asi dvacet kilometrů od Jindřichova Hradce.“

„Nespletl jste se?“ skočila jsem mu do řeči.

„Nespletl,“ zavrčel a dodal: „Jedná se o menší zámeček z devatenáctého století postavený v novogotickém stylu. Zastavěná plocha činí sedm set osmdesát metrů čtverečních. Budova se nachází v parku, jehož rozloha spolu s přílehlými pozemky činí osm tisíc dvě stě dvanáct metrů čtverečních.“

Začínala jsem mít pocit, že mi zdřevěněl mozek.

„V jakém je stavu?“ zeptala se Bára.

„V dobrém. Můj mandant o svůj majetek řádně pečoval. Tento byl financován z jeho jiných nemovitostí a firem, čímž bychom mohli přejít k dalším položkám.“

„Proč se darující s paní Weberovou nespojil osobně?“

A znovu ten dlouhý pohled.

„Protože zemřel,“ odpověděl Černý.

Začalo se mi dělat mdlou.

„Můžu dostat trochu vody?“

Doktor Černý se zvedl a zamířil k sekretáři na druhém konci místnosti. Z jeho útrobu vylovil karafu s nahnědlou tekutinou a trochu odlil do sklenice, kterou postavil na stolek přede mně.

„Tohle bude lepší. Jste celá bledá.“

Whisky mi zapálila útroby, takže jsem se po prvním doušku rozkašlala, zrudla a začala se potit.